

Arrest

nr. 245 019 van 27 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 18 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“mevrouw,
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 18 juni 2020. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009, haar binding met België en de teloorgang van haar binding met Kameroen, zoals aangehaald door verzoekster in haar machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het - al dan niet - bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

4. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoekster op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster.

De persoonlijke situatie van verzoekster werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks haar persoonlijke situatie (in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die zij heeft aangegaan, zie hieronder).

De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, Pagina 6 van 12 artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoekster kwam op 29 juli 2009 met een studentervisum op een legale manier naar België toe en verbleef sindsdien onafgebroken in België. De A-kaart van verzoekster had een geldigheidsduur tot 31 oktober 2010, hetgeen erop wijst dat zij eerder een legaal verblijf had. Uit het administratief dossier, mede aan de hand van voorafgaandelijke aanvragen tot het verkrijgen van een machtiging van verblijf in het Rijk, blijkt het langdurig verblijf van verzoekster in België.

De verzoekende partij heeft dan ook een uitgebreide voorgeschiedenis in België.

Door verzoekster werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangehaald dat zij houdster is van een Master Diploma in Governance and Development Policy. Zij heeft ook haar pastorale opleiding afgewerkt. De meeste studies volbracht zij in Kameroen, maar zij studeerde ook in China (voor een duurtijd van vijf jaar), alvorens zij naar België is toegekomen om verder te studeren. Door de levensloop van verzoekster heeft zij kennis kunnen nemen van verschillende culturen.

Verzoekster is zeer sterk verbonden met het verenigingsleven. In deze verenigingen speelt verzoekster een prominente rol en heeft zij reeds een belangrijke bijdrage geleverd in de uitbouw van verschillende organisaties.

Zij maakt onder meer deel uit van de kerk (de vzw N.L.A. (...)). Verzoekster is daarnaast vrijwilligster in de vereniging vzw A.M.B. (...). Verzoekster sloot zich hierbij ongeveer 5 jaar geleden aan. De vereniging vzw A.M.B. (...) is onder meer actief in de organisatie van ontwikkelingshulp voor Afrika. Verzoekster heeft een belangrijke bijdrage geleverd in de uitgroei van de organisatie, zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte getuigenverklaring van pastoor B.N. (...) (zie stuk 8 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). Verzoekster is aanwezig op alle vergaderingen, doet een actieve bijdrage aan de planning en organiseert mede allerlei activiteiten voor de organisatie. Zij wordt daarbij omschreven als een "onmisbare schat" voor de vzw A.M.B. (...).

De pluspunten van verzoekster, zoals blijkt uit de bijgebrachte documenten in de stukkenbundel bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zijn onder meer haar organisatorische talenten, haar motivatievaardigheden, betrouwbaarheid en grote gedrevenheid (passie). Zij wordt omschreven als een persoon op wie men steeds beroep kan doen.

De kwaliteiten van verzoekster zijn de organisaties waarmee zij samenwerkt niet ontgaan. De vzw N.L.A. (...) was op zoek naar een geschikte kandidaat als pastoraal medewerker. Verschillende kandidaten werden geïnterviewd, waaronder verzoekster. Na een beoordeling van de geschikte kandidaten, werd door de betrokken organisatie aangegeven dat verzoekster (veruit) de meest geschikte kandidaat is. Zij bewees dit reeds door het vrijwilligerswerk dat zij uitvoerde. Vanuit de kerk wordt dan ook aangegeven dat zij verzoekster in dienst willen nemen en dit middels een contract van onbepaalde duur. Een dergelijk contract werd reeds opgesteld en toegevoegd aan de stukkenbundel bij de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de verzoekende partij worden in de stukkenbundel bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet verschillende getuigenverklaringen voorgebracht waaruit blijkt wat voor een persoon verzoekster is en welke bijdrage zij kan leveren als pastoraal medewerker. De verklaringen werden geschreven door allerlei personen (met diverse achtergronden) die verbonden zijn met de kerk. De verklaringen zijn zeer positief voor verzoekster. Elkeen duidt in zijn of haar eigen bewoordingen wat voor een persoon verzoekster is en wat hij bijdrage is aan de organisatie en de samenleving.

Door de zeer langdurige tijd dat verzoekster woonachtig is in België, heeft zij haar band met Kameroen stelselmatig verloren. Zij verliet dit land meer dan elf jaar geleden en keerde sindsdien niet meer terug. Zij heeft aldus haar sociaal netwerk in België ontwikkeld. Haar bindingen met België overstijgen deze met Kameroen. Bovendien wijst verzoekster op de heersende crisis in Kameroen.

6. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genoodzaakt om België te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95- 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoekster is aangegaan met haar omgeving (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niette vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de - al dan niet - aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor.”

2.2. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bevoegde overheid onontvankelijk werd verklaard, dat deze beslissing dateert van 18 juni 2020, dat de bestreden beslissing eenzelfde datum draagt, dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad, dat indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedoeling het bestreden bevel, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en dient te worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 245 018 van 27 november 2020 heeft de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde minister van 18 juni 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdelen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier een motivering omvat met betrekking tot haar persoonlijke situatie, met name haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 29 juli 20019, haar binding met België en de teloorgang van haar binding met Kameroen, zoals aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij moet worden geoordeeld over het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied, dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten, dat beide niet identiek zijn, dat de finaliteit van een bevel (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) verschillend is van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats), dat de afweging derhalve verschilt met elk een apart toetsingskader, dat een aparte motivering derhalve vereist is, dat de gemachtigde niet kan stellen dat een motivering over de aanvraag om machtiging tot verblijf zou volstaan, dat de besteden beslissing overigens ook geen verwijzing naar deze motivering bevat, dat derhalve de formele motiveringsverplichting wordt geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief wordt opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie, dat de verwerende partij hierdoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM schendt, gelezen met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar persoonlijke situatie, met name haar private belangen omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009, haar binding met België en de teloorgang van haar binding met Kameroen, en stelt dat de bestreden beslissing hierover op geen enkele manier een motivering bevat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt.

In zoverre een afweging over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwacht worden, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 18 juni 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het privéleven van de verzoekende partij volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij

aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 18 juni 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 30 december 2019. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 245 018 van 27 november 2020. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 30 december 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partij kan weliswaar gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied en dat de finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten verschillend is van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, maar maakt aldus geenszins aannemelijk dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar het thans bestreden bevel. Immers blijkt *in casu* dat met de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, en dus of er redenen zijn die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de afweging van het privéleven bij ieder van de voor voornoemde beslissingen verschilt, met elk een apart toetsingskader, dat een aparte motivering derhalve vereist is of dat een motivering over de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou volstaan. Nu de beslissing van de gemachtigde van de minister van 18 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging onontvankelijk werd verklaard, samen met het thans bestreden bevel werd betekend, kent de verzoekende partij aldus de motivatie omtrent haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en maakt zij geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissing moest verwijzen naar deze motivering.

De verzoekende partij maakt *in casu* niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, §2, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.8. De verzoekende partij betoogt dat haar persoonlijke situatie werd miskend, dat de gemachtigde immers meent dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd ondanks haar persoonlijke situatie, in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die zij heeft aangegaan, dat de gemachtigde nochtans gehouden is om bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel voorafgaandelijk de persoonlijke situatie te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, dat zij hiervoor wijst op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op artikel 8 van het EVRM. Zij voert vervolgens een betoog omtrent haar uitgebreide voorgeschiedenis in België en herhaalt de elementen die zij in haar aanvraag 9bis naar voren bracht, met name haar langdurig verblijf in België sinds 29 juli 2009, haar verbondenheid met het verenigingsleven, haar vrijwilligerswerk, haar werkbereidheid, haar sociaal netwerk in België en het gebrek aan banden met Kameroen, waarbij zij eveneens verwijst naar

de stukkenbundel die zij bij voormelde aanvraag voegde. Zij betoogt dat deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging en de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing waarbij zij zou worden genoodzaakt om België te verlaten, dat zij hiervoor verwijst naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die zij is aangegaan met haar omgeving, zoals ook uiteengezet in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat echter niet blijkt dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgend uit artikel 8 van het EVRM en uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tot slot herhaalt de verzoekende partij haar betoog dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met de thans bestreden beslissing, dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.9. Met haar betoog wijst de verzoekende partij op haar privéleven. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 18 juni 2020 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 30 december 2019. Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 245 018 van 27 november 2020. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 30 december 2019.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de beoordeling van deze omstandigheid verschillend zou zijn in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf enerzijds en in het kader van het afleveren van een bevel anderzijds. In beide gevallen gaat het immers om het afwegen van het privéleven ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst. Met haar betoog dat de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf niet te vereenzelvigen valt met de thans bestreden beslissing, dat de motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag om machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet automatisch of evident kan worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de finaliteit van een bevel fundamenteel verschillend is van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de al dan niet aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de burgemeester van haar verblijfplaats, dat hieruit geenszins volgt dat zij ook effectief het grondgebied moet verlaten, dat het oordeel hiertoe geenszins uitstrekt, maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Zij toont niet aan dat een aparte beslissing en een aparte beoordeling en motivering derhalve vereist is bij het nemen van de verwijderingsmaatregel om uit te maken of er al dan niet een schending is van artikel 8 van het EVRM.

2.10. De Raad wijst er nog op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel

8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoekende partij toont niet aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Door het enkel wijzen op de duurtijd van haar verblijf, haar verbondenheid met het verenigingsleven, haar vrijwilligerswerk en haar werkbereidheid, toont de verzoekende partij niet aan om welke redenen zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar engagement niet kan verder zetten vanuit het land van herkomst, noch dat door een tijdelijke afwezigheid van het Belgisch grondgebied haar engagement en de hieruit verworven resultaten teniet worden gedaan. Waar zij overigens stelt dat zij haar band met Kameroen stelselmatig verloren is, dat zij dit land meer dan elf jaar geleden verliet en sindsdien niet meer terugkeerde, dat haar bindingen met België deze met Kameroen overstijgen en dat er in Kameroen een crisis heerst, toont zij dit geenszins aan, minstens maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven hierdoor niet in Kameroen zou kunnen verderzetten.

2.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.12. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten noch dat zij een gezins- en familieleven in België heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Noch in haar verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij die betrekking hebben op het hoger belang van het minderjarig kind, op haar gezins- en familieleven of op haar gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt dat in de mate de verzoekende partij zou menen dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met haar privéleven, een dergelijk vereiste niet kan worden gelezen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.14. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER